

1. BÖLÜM

DENİZATI TAYFASI

KATIRCI SELİM İLE AKBABA HOMER

Venedik bandıralı Rum gemisinden inenlerin korsan haberi, top güllesi düşmüş gibi, bir anda Antalya Körfezi'ni hareketlendirdi. Yürekleri sızlatan vahşet, ağızları sulandıran servetle, limanın boşta gezer takımını miknatis gibi çeken, tüyler ürpertici bir haberdi bu.

Yaz güneşi ensede boza pişirirken, havanın ağır nemi candan bezdiriyordu. Yahudiler'le Türkler esircinin peşinden kalenin tersane kapısına tırmanırken; Rumlar da, inşa halindeki tekneler arasında soluklanan serdümenin çevresine toplandılar.

Meraklı kalabalık, demirciler çarşısından çıkarak kavurmacının sarmaşıklı çardağına çöreklenen Homer'le Selim'in dikkatini çekti.

“Kimdir o adamlar?” dedi Selim.

“Esirci Nardin’dir biri; Mısır’dan İstanbul’a bütün köle pazarlarının gediklisidir. Öbürü, Serdümen Milo’dur. İki direkli mavna inşa ettirme hayalindedir, ama her limanda bir kadını olduğundan tersane marangozlarına beş parası kalmaz.”

“Herkes başlarına üşüşmüş.”

“Ağırlığınca altın eder bir vurgun var ki, meraklısı çoktur.”

Açlığını unutuverdi Selim. “Varıp bakalım, işin aslı nedir.”

Homer de olağandışı bir haber kokusu almıştı aslında ve sıçrayıp giden oğlanın ardına takılıp, Esirci Nardin’in meraklı tayfasına sokuldu.

“Gemi dolusu altın ha?”

“Kırk sandık duka altını!” diyorlardı.

Ortadan kaybolan servet, Fas Sultanı’nın Türk asıllı eşine kalan uğursuz bir mirastı aslında. Portekiz korsanlarını oyuna getirip hazinelerini ele geçiren kurnaz sultan, zaferinin sefasını süremeden çöl asilerinin zehirli oklarına kurban gitmişti. Kendini ve henüz birkaç yaşındaki oğlunu güvende hissetmeyen zengin dul, selameti İstanbul’a kaçmakta bulmuştu. Genç kadın emrindeki kadırgalarla iki hafta sonra Mora Yarımadası’na ulaşabildi. Erzak ve su desteği için, Venedik idaresindeki Sapienza Kalesi limanına yanaştığında, beklemediği bir ilgiyle karşılandı. Ancak dostlukla uğurlanan kafiye, Mora Yarımadası’nı dolanıp İstanbul’a yönelmişken, Girit açıklarında sır oldu.

Esirci Nardin, Girit sahillerine vurmuş cesetleri gördüğünü söylüyordu. Üstelik aralarında kadın ve çocuklar da vardı.

“Allah’ın tek kulu sağ kurtulamamış mı?”

“Hepsini kılıçtan geçirmişler; cesetler denize dökülme, batırdıkları kadırgadan hiçbir iz kalmazdı.”

Zengin dulun serveti ağızları sulandırırken, acımasızlığın dozu, meraklıların vicdanını rahatsız ediyordu.

Verimli toprakları ve zengin ülkeleriyle Akdeniz, donanmaların, korsanların, haramilerin cirit attığı, işlek, ateşli, ele avuca sığmaz bir denizdi. Güçlerin iktidar savaşı donanmalarla sürerken, kimi zaman açıktan, kimi zaman el altından, devletler hesabına çalışan korsanlar, sahil halklarına habersiz, heyecansız gün yaşatmıyordu. Ancak Hıristiyanlar’ın “*pirate*”, Müslümanlar’ın “deniz haramisi” dediği, kendi hesabına çalışan korsanlar, “en büyük vurgun” hırsıyla çok vahşi olabiliyorlardı.

Ticaretini canlı, tüccarı bol adalar ve körfezler denizinde pusu kurma ve saklanma kolaylığı, her ulustan haraminin iştahını kabartıyordu. Fas Sultanı’nın, eşi ve oğluna bıraktığı miras, rüyaları süsleyen büyük bir vurgundu. Suçlu arayışına giren çokbilmişler, ünlü, ünsüz bütün Akdeniz korsanlarını sayıp sıralıyor, ama Esirci Nardin’e bir türlü beğendiremiyorlardı.

“Kara Cehennem’in işidir.”

“Köle avcısıdır, tutsak öldürmez o.”

“Burunsuz Paskal’dır.”

“O Portekizli'nin Kemal Reis'ten ödü kopar, Malta'dan öte geçemez.”

“Yahudiler'le Müslümanlar'ı havralarda, camilerde ateşe veriyor. El Diego'dan beter deniz haramisi var mı?”

“O İspanyol'un soluğunu da Sürmeli Mehdi kesti. İbiza baskınından canını zor kurtarmış. Sandalı bile kalmamışken, adalarda Osmanlı kadırgası mı batıracak? Korsika'da balık tutuyordur.”

“Sürmeli Mehdi, Cezayir'de üsleniyor; gemi dolusu altının İstanbul'a gittiğini biliyordur.”

“Mehdi'nin bütün derdi, atalarını Endülüs'ten kovan İspanyollar'la.”

Esircinin bir bildiği varsa da, Selim'in sabrı taşı. “O asmadı, bu kesmedi! Ben mi batırdım bu paşa kadırgasını?”

O anda fark edildi sanki Selim. Kırpık sarı saçlı, çakır gözlü, bacaksız oğlanın itirazı, Esirci Nardin'i bile güldürdü. “Ne korsan, ne harami işi; çok daha güçlü, çok daha gizli birinin vurgunudur bu baskın.”

Esirci, kendinden o kadar emin olunca, suskunlaşan meraklı kalabalığı bir düşüncedir aldı. Esircinin imatiği gibi, dehşet verici haramiliğin altından Venedik ve Rodos çıkarsa, İstanbul saldırmazlık anlaşmalarını bozar, hesabını sorardı. Adaları, sahilleri basıp adam kaçırın, gözlerine kestirdikleri teknelere pusu kuran haramilerden başka, donanmalar da harekete geçecek, Akdeniz ısınacak demekti.

Yahudi mahallesinde oturan Nardin, geçimini köle ticareti ve akrabaları kaçırılmış ailelerle haramiler arasında kurtuluş akçesi pazarlığı yaparak sağlıyordu. Kepçe kulakları, Mısır'dan İstanbul'a bütün Akdeniz'i dinler, bir kehanette bulunuyorsa mutlaka gerçekleşirdi.

O sıralarda Girit Kalesi'ni güçlendiren Venedikliler inşaat için köle topluyor; Esirci Nardin de, Kıbrıs'tan aldığı Afrikalı tutsakları satarak fırsattan yararlanıyordu. Sahile vuran cesetleri son Girit seferinde görmüş, hem de fısıltılara kulak vermişti. Osmanlı kadırgasının harami baskınına kurban gittiğine ne memurlar, ne halk inanıyordu.

“Kırk sandık altının kokusu çıkar nasılsa,” dedi Homer.

“Haramiler canı, ganimet gani olunca, arada biri küser, bildiğini cihana kusar,” dedi Nardin.

Selim'in gönlünden geçen, kadırgalarla denize açılmak, kadınlarla çocukları altın uğruna kılıçtan geçiren haramilerin göğüslerine çöküp cezalarını verebilmektir. Ama bunu söylemedi, çünkü herkes gülerdi.

Havanın kızışması işlerin bozulması, huzurun kaçması anlamına geldiğinden, meraklılar bir de Serdümen Milo'nun ne dediğine bakmak istediler. Taşlığı gölgelendiren kızılçamın altında Nardin, Homer, bir de Selim kaldı.

Selim ilk kez geliyordu Antalya'ya, üstelik reis olarak. Tersanede çalışmış Homer'inse az çok herkesle tanışıklığı vardı; ona “Akbaba” diyorlardı. Nardin'in gidecek yeri yok gibiydi. Oysa Kıbrıs'tan Girit'e, Girit'ten Antal-